

vil man jo synes, at alt, hvad Lovforslaget foreskriver, egentlig ikke er andet, end hvad man skulde tro fulgte af sig selv, ikke andet, end at Forsvarsministeren skal være berettiget til — ikke en Gang forpligtet til, men *berettiget* til — at bygge eller lade bygge et stort og kostbart Værk paa det Sted, som den ansvarlige Sagkundskab udpeger for ham som det rette. Man skulde ikke synes, at der principielt kunde være noget at indvende derimod. De Indvendinger, der skulde søges, maa søges paa helt andre Omraader. Hvad der nu gør, at denne Selvfølgelighed søges fastslaaet ved Lov, er, at ved Tidernes Ugunst følger Ministeren sig bunden ved en Debat, der for henved 3 Aar siden blev ført i Folketinget paa Grundlag af den Gang højest mangelfulde Forudsætninger for, hvorledes de Opgaver, der vare stillede dette Fort, skulde fyldestgøres, bunden ved denne Debat ikke til at tage visse saglige Hensyn, men til at bygge det paa et aldeles bestemt Sted i Terrænet. Der kan være delte Meninger om, hvorvidt Ministeren virkelig juridisk og sagligt er bunden dertil, men naar han opfatter det paa den Maade, maa han jo følge sine egne Forudsætninger og sin egen Overbevisning om det Spørgsmaal, og saa kan han gøre det med saa meget mere udmærket Samvittighed, som han da intet Ansvar kan have. Han kan med fuld Ret lægge hele Ansvaret over paa Rigsdagen, paa den Rigsdag, af hvis Debatter den højtærede Minister føler sig bunden. Det Ansvar, som saaledes lægges paa hele Rigsdagen, vil altsaa blive udstykket i 180 Brøkdeler, og det er nu en Gang saa, at det Ansvar, der fordeler sig paa 180, sjældent føles særlig tyngende af hver enkelt. For mig personlig stiller Sagen sig anderledes. Jeg føler mig i ganske overordentlig Grad tynget af den Part, der rammer mig. Som dette høje Tings eneste militære sagkyndige føler jeg mig i den Grad tynget deraf, at jeg ikke kan bære det Ansvar, der falder paa mig, og ikke finde mig i, at det Fejlgreb, man her staar paa Nippet til at begaa, bliver begaaet, før jeg har sat alle mine Kræfter ind paa at hindre det eller i alt Fald paa, at det maa staa klart for ethvert af de ærede Medlemmer, hvad det betyder, og hvor stort det Fejlgreb er, der her er Tale om, og som der er en betydelig Fare for, at man vil begaa.

Man vil maaske sige: Hvad er det hele! Talen er om disse 4 Kysthaubitser, det er dog ikke Alverden, om de skulde komme til at staa paa et fejlagtigt Sted!

Men vil man dømme retfærdigt om det, maa man for det første huske paa, at hele Forsvaret er lille, og de 4 svære, panserbrydende Kysthaubitser ere ikke en saaaldeles ubetydelig Brøkdæl deraf. Men dernæst maa man for at dømme rigtigt og uhildet om Sagen huske paa de Forhold, hvorunder det hele er blevet til. Dette Fort er et Led i Danmarks Kystforsvar, og det er et saadant Led af Danmarks Kystforsvar, at det kan komme til at støtte og støttes af den Del af Kystforsvaret, der er den allervigtigste, Københavns Søbefæstning, som spiller en saadan Rolle i Rigets Værn, at dens eventuelle Nederlag vil være nok til i faa Timer effektivt at tilintetgøre vor Selvbestemmelsesret, ja nok til i et Øjeblik endog at gøre vor Selvstændighed afhængig af Sejrherrens Naade. Det har derfor sin store Betydning ikke at svække den mere, end man absolut er nødt til af pekuniære Grunde. Nu stiller det sig saaledes, at der til denne Del af Kystforsvaret, Københavns Søbefæstning af Sagkundskaben meget indtrængende var søgt bevilget en Sum af 18 Mill. Kr., men Lovgivningsmagten saa sig ikke i Stand til at bevile mere end 11. Disse 7 Mill. Kr., som Værnet blev svækket med, have væsentlig maattet indvindes ved en betydelig Formindskelse af Bestykningen, altsaa ved, at man har indskrænket det Antal Stykker Skyts, som kommer til at virke med i dette Led af Forsvaret. Men saa meget mere nødvendigt bliver det da, at hvert eneste Stykke Skyts, man har, kommer til at virke saa kraftigt som muligt, kommer til at gøre saa megen Nytte i Forsvaret som muligt. For nu at forstaa dette maa jeg bede ærede Medlemmer følge mig i en lille saglig Begyndelse, jeg skal gøre den saa kort, som det paa nogen Maade er muligt, naar den skal forstaaes. Jeg maa derfor gaa ind paa Virkningen af denne Slags Haubitser. Det er de saakaldte 29 cm Haubitser, der udskyde Projektiler af en lille halv Alen i Diameter i en meget høj Bane. Naar et saadant Projektil fraoven af slaar ned paa et Panserskibs Dæk, der er Skibets svageste Del, slaar det tværs igennem et eller flere Dæk ned i Skibets Indre, hvor det springer og anretter en forfærdelig Ødelæggelse. Det paastaas, at en eneste særlig heldig Træffer vil være nok til at gøre et stort Krigsskib ukampdygtigt paa een Gang, ja muligvis endog nok til at sende det til Bunds med det samme. Man ser, at disse Vaaben have en meget stor Virkning, men deres svage Side er deres vanskelige Betjening